

Jusjurandum

(Ex Motu Proprio Sacrorum Antistitium 1 Sept. 1910)

EGO N... firmiter ampléctor ac recipio ómnia et singula, quae ab inerrante Ecclésiae magistério definita, adserta ac declarata sunt, præsertim ea doctrinæ capita, quae hujus temporis erroribus directo adversantur. Ac primum quidem Deum, rerum ómnium principium et finem, naturali rationis lumine per ea quae facta sunt, hoc est per *visibilia* creationis opera, tamquam causam per effectus, certo cognosci, adeoque demonstrari etiam posse, profiteor. **Secundo:** externa revelatiōnis argumēta, hoc est facta divina, in primisque miracula et prophetias admitto et agnoscō tamquam signa certissima divinitus ortae Christiana Religiónis, eadēque téneo aetatum ómnium atque hominum, etiam hujus temporis intelligētiae esse máxime accommodata. **Tertio:** firma páriter fide credo, Ecclésiam, verbi revelatiōni custódem et magistrum, per ipsum verum atque historicum Christum, quum apud nos degéret, próximē ac directo institutam, eamdemque Super Petrum, apostolicæ hierarciae principem ejusque in ævum successores aedificatam. **Quarto:** Fidei doctrinam ab Apóstolis per orthodóxos Patres eodem sensu eadēque semper sententia ad nos usque transmissam, sincere recipio: ideoque prorsus rejicio hereticum commentum evolutionis dōgmatum, ab uno in alium sensum transeuntium, diversum ab eo, quem prius habuit Ecclésia; pariterque damno errorem omnem, quo, divino depósito, Christi Sponsæ trádito ab Eaque fidéliter custodiendo, sufficitur philosophicum inventum, vel creatio humanae conscientiae, hominum conatum sensim efformatae et in posterum indefinito progressu perficiendæ. **Quinto:** certissime téneo ac sincere profiteor, Fidem non esse cæcum sensum religiónis a latibris *subconscientiae* erumpentem, sub pressione cordis et inflexionis voluntatis moraliter informatae, sed verum assensum intellectus veritati extrinsecus acceptae ex auditu, quo nempe, quae a Deo personali, creatore ac domino nostro dicta, testata et revelata sunt, vera esse crédimus, propter Dei auctoritatem summe veracis.

Me etiam, qua par est, reverentia, subjicio totoque animo adhæreo damnationibus, declaratiōnibus, præscriptis ómnibus, quae in Encyclicis litteris « *Pascendi* » et in Decrēto « *Lamentabili* » continentur, præsertim circa eam quam historiam dōgmatum vocant—

Idem reprobo errorem affirmantium, propósitam ab Ecclésia fidem posse historiae repugnare, et cathólica dōgma, quo sensu nunc intelliguntur, cum verioribus Christianæ religiónis originibus componi non posse — Damno quoque ac rejicio eorum sententiam, qui dicunt, christianum hominem eruditorem induere personam duplicem, aliam credentis, aliam historicæ, quasi licet historico ea retinere quae credentis fidei contradicant, aut præmissas adstruere ex quibus consequatur dōgma esse aut falsa aut dubia, modo haec directo non denegentur. — Réprobo páriter eam Scripturæ Sanctæ dijudicandæ atque interpretandæ rationem, quae, Ecclésiae traditione, analogia Fidei, et Apostolicæ Sedis normis posthabitum, *rationalistarum* commentis inhaeret et criticiem textus velut unicam supremamque regulam, haud minus licenter quam temere amplectitur. — Sententiam præterea illorum rejicio qui tenent, doctori disciplinæ historicae theologicæ tradenæ, aut iis de rebus scribenti seponendam prius esse opinionem ante concéptam sive de supernaturali origine catholicae traditionis, sive de promissa divinitus ope ad perennem conservationem uniuscujusque revelati veri; deinde scripta Patrum singulorum interpretanda solis scientiae principis, sacra quilibet auctoritate seclusa, eaque judicii libertate, qua profana quavis monumenta solent investigari—

In universum denique me alienissimum ab errore profiteor, quo *modernistæ* tenent in sacra traditione nihil inesse divini; aut, quod longe deterior, pantheistico sensu illud admittunt; ita ut nihil jam restet nisi nudum factum et simplex, communibus historiae factis æquandum, hominum nempe sua industria, solertia, ingenio, scholam a Christo ejusque apóstolis inchoatam per subsequentes aetas continuantum. Proinde fidem Patrum firmissime retineo et ad extrimum vitae spiritum retinebo, de charismate veritatis certo, quod est, fuit eritque semper in *episcopalus ab Apóstolis successione*; non ut id teneatur quod melius et aptius vidéri possit secundum suam cujusque aetas culturam, sed ut *numquam aliter credatur, numquam aliter intelligatur* absoluta et immutabilis veritas ab initio per Apóstolos prædicata.

Hæc ómnia spondeo me fidéliter, integre sincerèque servatūrum et inviolabiliter custoditūrum, nusquam ab iis sive in docendo sive quomodolibet verbis scriptisque deflectendo, Sic spondeo, sic juro, sic me Deus adjuvet, et haec sancta Dei Evangélia.